

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/73/EF af 23. september 2002, skal fortolkes således, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der består af en ansættelsesordning, som er en integrerende del af en ansættelseskontrakt indgået før den pågældende medlemsstats tiltrædelse af Den Europæiske Union, og hvori bestemmes, at ansættelsesforholdet ophører som følge af opnåelse af pensionsalderen, der er fastsat forskelligt afhængigt af arbejdstagerens køn, udgør en direkte forskelsbehandling, som er forbudt ved nævnte direktiv, når den pågældende arbejdstager når denne alder på et tidspunkt, der ligger efter nævnte tiltrædelse.

(¹) EUT C 80 af 17.3.2012.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 12. september 2013 — Daniele Biasci m.fl. mod Ministero dell'Interno og Questura di Livorno (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — Italien)

(Forenede sager C-660/11 og C-8/12) (¹)

(Etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — artikel 43 EF og 49 EF — hasardspil — indsamling af væddemål — betingelser for tilladelse — krav om polititilladelse og om koncession — nationale bestemmelser — obligatoriske minimumsafstande mellem stederne for indsamling af væddemål — grænseoverskridende virksomhed, som kan sidestilles med den, der er genstand for koncessionen — forbud — gensidig anerkendelse af licenser på hasardspilsområdet)

(2013/C 325/07)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Parter i hovedsagen

(Sag C-660/11)

Sagsøgere: Daniele Biasci, Alessandro Pasquini, Andrea Milianti, Gabriele Maggini, Elena Secenti og Gabriele Livi

Sagsøgte: Ministero dell'Interno og Questura di Livorno

Procesdeltager: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA

(Sag C-8/12)

Sagsøgere: Cristian Rainone, Orentino Viviani og Miriam Befani

Sagsøgte: Ministero dell'Interno, Questura di Prato og Questura di Firenze

Procesdeltagere: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA, Stanley International Betting Ltd og Stanleybet Malta Ltd.

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — fri bevægelighed for personer — fri udveksling af tjenesteydelser — virksomhed med indsamling af indsatser i væddemål — national lovgivning som underlægger udøvelsen af denne virksomhed et krav om opnåelse af en tilladelse og en offentlig bevilling udstedt af de nationale myndigheder — manglende anerkendelse af tilladelser og bevillinger udstedt af udenlandske myndigheder — foreneligheden med artikel 43 EF og 49 EF (nu artikel 49 TEUF og 56 TEUF)

Konklusion

- 1) Artikel 43 EF og 49 EF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, som pålægger de selskaber, der ønsker at udøve virksomhed knyttet til hasardspil, en forpligtelse til — foruden en af staten udstedt koncession med henblik på udøvelse af sådan virksomhed — at opnå en polititilladelse, og som navnlig indskrænker tildelingen af en sådan tilladelse til de ansøgere, der allerede har en sådan koncession.
- 2) Såvel artikel 43 EF og 49 EF som ligebehandlings- og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat, som i strid med EU-retten har udelukket en kategori af erhvervsdrivende fra tildelingen af koncessioner på udøvelse af en økonomisk aktivitet, og som forsøger at afhjælpe denne tilsidesættelse ved at sende et betragteligt antal nye koncessioner i udbud, beskytter den markedsposition, der er opnået af de eksisterende erhvervsdrivende, ved bl.a. at fastsætte minimumsafstande mellem de nye koncessionshaveres og de eksisterende erhvervsdrivendes forretningssteder.

Det følger af artikel 43 EF og 49 EF, af ligebehandlingsprincippet, af gennemsigtighedsforpligtelsen samt af retssikkerhedsprincippet, at betingelserne og fremgangsmåderne i forbindelse med et udbud som det i hovedsagerne omhandlede — og navnlig de bestemmelser, der fastsætter fortabelsen af koncessioner, som er blevet tildelt på grundlag af et sådant udbud, såsom de bestemmelser, der er fastsat i artikel 23, stk. 3, i udkastet til en aftale mellem det selvstændige organ, som administrerer statslige monopoler, og tilslagsmodtageren af koncessionen vedrørende hasardspil på andre begivenheder end hestevæddeløb — skal være formuleret klart, præcist og utvetydigt, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at prøve.

Artikel 43 EF og 49 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som de facto forhindrer enhver grænseoverskridende spilleaktivitet, uafhængigt af den form, hvorunder aktiviteten udøves, navnlig i det tilfælde, hvor en direkte kontakt mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende finder sted, og hvor virksomhedens mellemmand, der er til stede på det nationale område, kan underlægges politiets fysiske kontrol. Det tilkommer den forelæggende ret at prøve, om dette er tilfældet for så vidt angår nævnte aftaleudkasts artikel 23, stk. 3.

3) Artikel 43 EF og 49 EF skal fortolkes således, at den omstændighed, at en erhvervsdrivende i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret, råder over en tilladelse til at udbyde hasardspil, på EU-rettens nuværende udviklingstrin ikke er til hinder for, at en anden medlemsstat under overholdelse af de krav, som følger af EU-retten, gør den mulighed, som en sådan erhvervsdrivende har for at udbyde sådanne tjenesteydelser til forbrugere, der befinder sig på den dens område, betinget af besiddelsen af en tilladelse udstedt af dens egne myndigheder.

(¹) EUT C 73 af 10.3.2012.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 12. september 2013 — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs mod Sunico ApS, M & B Holding ApS og Sunil Kumar Harwani (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark)

(Sag C-49/12) (¹)

(Retligt samarbejde i civile sager — retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område — forordning (EF) nr. 44/2001 — artikel 1, stk. 1 — anvendelsesområde — begrebet »det civil- og handelsretlige område« — sag anlagt af en myndighed — erstatning for deltagelse i den afgiftsunddragelse, som en tredjemand, der ikke selv er momspligtig, har foretaget)

(2013/C 325/08)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter i hovedsagen

Sagsøger: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Sagsøgt: Sunico ApS, M & B Holding ApS og Sunil Kumar Harwani

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Østre Landsret — fortolkning af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1) — anvendelsesområde — spørgsmål om et erstatningssøgsmaal på grund af manglende betaling af merværdiafgift, der anlægges af afgiftsmyndigheden i en medlemsstat mod fysiske og juridiske personer, der har hjemsted i en anden medlemsstat, og som støttes på et anbringende om en angivelig »unlawful means conspiracy«, der henhører under retsområdet for ansvar uden for kontrakt (»tort«), er omfattet eller ej

Konklusion

Begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at det omfatter en sag, hvor en myndighed i en medlemsstat kræver erstatning fra fysiske og juridiske personer, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, for en skade, som skyldes en ansvars-pådragende sammensværgelse om at begå bedrageri med hensyn til merværdiafgift, der skal betales i den førstnævnte medlemsstat.

(¹) EUT C 118 af 21.4.2012.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 12. september 2013 — Anton Schlecker, der driver virksomhed under navnet »Firma Anton Schlecker« mod Melita Josefa Boedeker (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-64/12) (¹)

(Romkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser — arbejdsaftale — artikel 6, stk. 2 — lovvalget i mangel af aftale herom — loven i det land, hvor arbejdstageren »sædvanligvis udfører sit arbejde« — arbejdsaftale, der peger på, at den har tættere tilknytning til en anden medlemsstat)

(2013/C 325/09)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Anton Schlecker, der driver virksomhed under navnet »Firma Anton Schlecker«

Sagsøgt: Melita Josefa Boedeker

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Hoge Raad der Nederlanden — fortolkning af artikel 6, stk. 2, i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, der blev åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980 (EFT L 266, s. 1) — lov der skal anvendes i mangel af valg — arbejdsaftale — loven i det land hvor arbejdet sædvanligvis udføres — arbejdstager der langvarigt og uden afbrydelse har arbejdet i en medlemsstat — arbejdsaftale der med hensyn til alle øvrige omstændigheder peger på, at den har snæver tilknytning til en anden medlemsstat